

[Rytter.]

inkonsekvent. Ja, det er inkonsekvent, hvis man lægger Vægt paa en anden Begrundelse, f. Eks. den, at den offentlige Votering skal virke som Kontrol, eller at den skal frembringe Renhed og Klarhed, eller hvilke andre Floskler man saa ofte hører fremført. Gør man det, saa er det inkonsekvent. Men det er ikke inkonsekvent, det er ligefrem nødvendigt, naar man lægger Vægten paa den Begrundelse, som den højtaerede Minister har givet her i Dag, og som jeg hele Tiden har lagt Vægten paa, nemlig Højesterets vejledende Virksomhed. Jeg tror derfor, vi vil gøre klogt i at opgave dette Spørgsmaal og se efterhaanden at faa Højesteret og Befolkningen til at forstaa, at der ligger en stor Værdi i den offentlige Votering. Men det er umuligt, saa længe man blot vil antyde fra noget Partis eller fra Pressens Side, at den offentlige Votering ogsaa skal virke som Kontrol.

Den højtaerede Minister omtalte dernæst et andet meget vigtigt Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Sagførersordningen. Som det fremgik af Ministerens Udtalelse, er det et Spørgsmaal, der ikke blot vil spille en meget stor Rolle for Højesteret, men ogsaa for Sagførerne. Hele dette Spørgsmaal har jo været som en rullende Lavine. Den første Begyndelse dertil var, at man mente at kunne give Sagførerne Ret til at møde i egne Sager som indstævnte. Senere blev Adgangen udvidet noget, fordi Sagførerne ikke var tilfredse hermed. Saa nedsatte Ministeren en Kommission, som gik endnu videre, som egentlig efter alles Mening gik meget vidt; og efter at Kommissionen havde udtalt sig, kom saa endelig Ministerens Forslag og Folketingets Vedtagelse, som gaar endnu videre, saa at man gaar helt bort fra Højesteretsprøven. Man lægger nu fra Regeringspartiernes Side Hovedvægten paa Landsretternes Afgørelse, saaledes at naar Landsretterne har antaget vedkommende som Sagfører, skal det være nok til, at han ogsaa skal kunne møde for Højesteret, naar han har mødt for Landsretten en vis Tid, f. Eks. i 5 Aar. Endvidere afskaffer man Titelen, og det er selvfølgelig konsekvent fra Ministerens Synspunkt og efter, hvad der nu er vedtaget i Folketinget; thi har man ingen Prøve, hvorfor skulde man saa have en særlig Titel? Fra anden Side har man lagt Vægt paa, at man skal have en Prøvetid, ikke mere den nuværende Prøve, som virker uheldigt, men en Prøvetid, saa at vedkommende Sagfører faar Lejlighed til at møde i nogen Tid og vise, om han er duelig eller ikke

duelig. Og viser det sig saa, at han ikke er duelig, kan han trække sig tilbage, uden at der fremkommer alle de Kommentarer i Pressen, som nu følger med. Endvidere tillader man fra Oppositionspartiernes Side, at Højesteret i visse Tilfælde kan udstede en Erklæring, hvorefter vedkommende Sagfører kan blive Højesteretssagfører.

Spørgsmaalet maa jo nu drøftes i Udvalget. I Norge har det samme Spørgsmaal været fremme, og efter hvad Nordmændene mener saa godt som enstemmigt, har man i Norge begaaet den Fejl at give alt for mange Sagførere Adgang til at procedere for Højesteret. Det har medført, at den norske Højesteret har saa mange Restancer, som vi aldeles ikke kender hernede. Medens vi her er ca. 6—7 Maaneder bagefter, at Landsretsdommen er afsagt — og kortere kan det jo ikke godt være —, har man i Norge Restancer paa 2 à 3 Aar, fordi man ikke kan faa alle de Sager afgjort, som skal afgøres. Man har forsøgt at afhjælpe det ved at forhøje Appelsommen, saaledes at Summen for at faa Sagen bragt ind for Højesteret skal være 1 000 Kr. Beløbet er senere forhøjet til 2 000 Kr. og senere igen til 5 000 Kr., men alt har været forgæves, idet Sagføreren ser paa Sagen saaledes, at denne Sag bør vindes, og saa appellerer han til Højesteret. Vi maa vist derfor fra alle Sider være forsigtige ved Løsningen af dette Spørgsmaal. Jeg tror, at man har været for streng og har for faa Sagførere ved Højesteret, og vi fra vor Side vil gerne medvirke til en Ordning, hvorefter flere faar Adgang til Højesteret. Naar vi i et Udvalg faar diskuteret dette Spørgsmaal med Ministeren, haaber jeg, at vi kan blive enige om en eller anden Ordning. Det forekommer mig nemlig, at ogsaa det Forslag, der er stillet fra vor Side, er noget uheldigt. Det lægger Vægt paa det Antal Sager, Sagføreren har ført for Landsretten, men det er selvfølgelig et uheldigt Kriterium, thi det medfører, at de Sagførere, som ønsker at procedere for Højesteret, sørger for at faa det krævede Antal Sager for Landsretten; selv om Sagerne kunde være afgjort uden Proces eller eventuelt ved Forlig i selve Retten, kan de ligefrem ikke afslutte Forlig, de kan ikke lade være med at indbringe Sagen for Landsretten, thi ellers kan de ikke faa det krævede Antal Sager. Man modarbejder altsaa ved en saadan Ordning den Tendens, vi alle har, til at undgaa Proces ved at opnaa Forlig, og jeg vilde derfor ønske, at man kunde finde en Ordning, der udvider Adgangen, som var noget mere tiltalende. Jeg vilde